

Beszámoló

Tavaly februárban jelent meg az első prózakötetem az Erdélyi Híradó Kiadó és a Fiatal Írók Szövetsége gondozásában, és a májusban elnyert alkotói ösztöndíj elsősorban ahhoz segített hozzá, hogy a könyv népszerűsítésére fókuszálhassak. A tavasz és a nyár folyamán volt könyvbemutatóm Székelyudvarhelyen, Kolozsváron, Marosvásárhelyen, Budapesten majd újra Kolozsváron. A bemutatók jól sikerültek, és a könyvről készült kritikák (a *Látóban*, az *Élet és Irodalomban* és a *Szépirodalmi Figyelőben*) hasonlóan arról győztek meg, hogy ígéretes munkát sikerült megvalósítanom. Továbbá annak is nagyon örültem, hogy felkerültem a Horváth Péter Irodalmi Ösztöndíj 10-es listájára.

Az ösztöndíjas évem első fele inkább a kutatói munkámról szólt, a doktori kutatásomhoz kapcsolódóan vettem részt a Hungarológia Doktori Iskola doktoranduszi konferenciáján, illetve a tavalyi évben megjelent két tanulmányom és egy szakrecenzióm.

A kötetem megjelenése után pár hónapig nem írtam prózát, csak szeptemberben fogtam neki néhány új ötletnek.

A Piros Pont kulturális szervezet ÉRTÉKelnk összművészeti eseményére írtam egy szöveget egy szoborról (Pál Péter: *Fészek*), amelyet aztán székelyudvarhelyi színészek egy felolvasósínház keretén belül keltettek életre.

Ezt követően három szövegen dolgoztam. Az első egy hosszabb novella, a Helikon Bodor Ádámnak ajánlott lapszámában jelent meg, a címe *A sötétből is látni*. Egy találkozásról szól a Hargita lábánál, egy eldugott kis tisztáson, a szöveg erőssége, hogy a magyar kulturális életben bejárattott, néha sztereotipizált székely vidéket más kulturális perspektívából teszi láthatóvá, hiszen a sátorgyárban dolgozó nepáli vendégmunkások és egy moldvai pásztor találkozása elevenedik meg. A második ugyancsak egy novella, ez jelenleg az Alföld szerkesztőségében vár az elbírálásra, a címe *Kerülő a szívhez*. Egy lassú, majdhogynem mozdulatlan történet, ahol egy idős nő egy átlagos napja tűnik fel, amelyet fel-felszakít az elhalasztott szívműtét félelme. A harmadik pedig egy hosszabb elbeszélés, kisregény, a címe *Homokgerinc*. Nagyjából már ez is elkészült, egy hete küldtem el próbaolvasásra, hogy milyen finomítások szükségesek még rajta, ezt követően remélem kapok olyan folyóiratot, amely ilyen hosszú szöveget is le tud hozni. A történet két szálon fut, egy öntödében dolgozó fiatal mérnököt ismerhetünk meg, aki nehezen találja magát a munkahelyi

hierarchiában, valamint egy őskori (i.e. 4-3000) történetet, egy fiatal vándorló férfit, aki ugyancsak ért a fémmegmunkáláshoz, és aki a vándorlásai során végre megérkezi Nebelivkába, egy helyre, ahol rengeteg ember él együtt, de mégsem szervezik az életüket szigorú alá-fölérendeltségi viszonyokba.

Amint véglegesítem ezt a munkámat, egy regénynek fogok nekikezdeni, amit már többször elkezdtem és abbahagytam, de most végre érzem magamban a lehetőséget és a képességet, hogy befejezhessem.

Az utóbbi évben megjelent munkáim:

Szabó K. Attila: *Fészek*. ÉTÉKelünk 4.0, összművészeti projekt, Székelyudvarhely, 2025.
10. 08.

Szabó K. Attila: *A sötétből is látni*, Helikon, 2026(37)/4. – próza

Szabó K. Attila: *A növényi életforma mint vágynélküliség és kitettség Nemes Nagy Ágnes költészetében*. Korunk, 36. évf. 4. sz., 2025. április – tanulmány

Szabó K. Attila: *Mozaik egy életműről (Száz év után. Mészöly Miklósról)*. Élet és Irodalom, LXIX/28, 2025. – recenzió.

Szabó K. Attila: *Mire jó egy történet? Menedék és kritika Arundhati Roy A felhőtlen boldogság minisztériuma című regényében*. Nyelv- és Irodalomtudományi Közlemények, LXIX/6, 2025. – tanulmány.